

از امیدهای برانکو تا ماهیت واقعی پرسپولیس روایای یک قهرمانی تازه

الزامی نمی‌انگارد و ترجیح داده است که تیمش آهسته و سبک برود و آهسته و ملایم باز گردد و فقط در تست‌های اولیه شرکت کند و کار آزموده شود و شلاق آمادگی بر تنش فرود آید و برای فصلی بسیار طولانی آماده‌تر شود.

قابل تحسین

خوشبینی ذاتی برانکو و یا آن چه وی در ظاهر می‌گوید قابل تحسین است و در غیر این صورت نمی‌شد فهمید چطور وی معتقد است با بازیکنانی نه چندان درخشان مثل نعمتی و رسن می‌توان جای نفرات بالقوه خالق تری مثل مسلمان و احمدزاده و امیری را پر کرد. اگر بپرانوند هم در نیم فصل برود پیدا کردن دروازه‌بانی همسطح وی چالشی عظیم به وجود خواهد آورد. البته برانکو امیدوار است که ضمیمه شدن سروش رفیعی و مهدی ترابی از نیم فصل دوم پرسپولیس را دوباره شبیه به تیمی کند که وی خواستار شکل‌گیری و جولان آن است اما ابتدای یک فصل و ۱۰ هفته نخست هر لیگی به غایت سرنوشت‌ساز و اگر این مقطع راز دست بدهید، جبران، سخت خواهد بود. پرسپولیس اینک در دفاع راست، دفاع وسط، هافبک وسط، هافبک چپ و نوک حمله با مشکل جدی دارد و یا به نگرانی برای روزهای غیبت بازیکنان فعلی و فیکس خود نیازمند است و تعداد این روزها به سبب تعدد و فشار بالای مسابقات سرخ‌ها اصلاً ندک نخواهد بود.

او باز هم «منشأ» نمی‌شود!

گادوین منشاکه در واپسین دیدار تدارکاتی پرسپولیس یک پنالتی دیگر راز دست داد تا بازی این تیم برابر رقیبش ۱-۱ تمام شود جدیدترین نشانه راز این که همچنان خیال تبدیل شدن به منشای ایام پیکانی‌اش را ندارد و به مامی گویند که امثال علوان‌زاده و همت بدر بازی‌های اصلی و «فشار بالا»ی سرخ‌ها نمی‌خورند و نفرات اصلی و مقاوم این تیم همان‌ها هستند که با نام‌شان در سطور قبلی آمد و یا در سال‌های اخیر به عناصر سرنوشت‌ساز تیم تبدیل شده‌اند و سیدجلال حسینی، حسینی ماهینی، کمال کامیابی‌نیا و محمدانصاری و حتی شجاع خلیل‌زاده از آن قبیل هستند.

برای تیلور بیشتر پرسپولیس جدید باید بیش از این صبر کرد اما از حالا مشخص و قطعی است که امسال از هر سه سال قبلی برای برانکو و پرسپولیس سخت‌تر خواهد بود و معلوم نیست که خوشبینی مفرط ذاتی سرمربی کروات سرخ‌ها برای رفع مشکلات موجود آنان کفایت خواهد کرد یا خیر ولی نمی‌توان منکر شد که روایای یک قهرمانی تازه همچنان در سر آنها جوشش و غلیان دارد.

دو قهرمانی شد و یک قهرمانی دیگر به استقلال خوزستان رسید) قطعاً به یک بازیگری در روش‌های اجرایی خود محتاج است زیرا رقبای دستش را خوانده‌اند و دیگر از او نمی‌ترسند و پادزهر تاکتیک‌های این تیم را پیدا کرده‌اند. فاکتور دوم این است که پرسپولیس در فصلی که بازی‌سازان بسیار عمده‌ای مثل مسلمان و احمدزاده راز دست می‌دهد (و به احتمال قریب به یقین از امیری هم دور خواهد ماند) احتیاج به فرمول‌های تازه‌ای برای بارور کردن مجدد سیستم‌های خود دارد و اگر فکرش خوب کار نکند قطعاً کم خواهد آورد. اردوی کرواسی کمبودهای موجود در این راه به سرخ‌ها گوشزد کرده و باید دید سرمربی کروات آنها چقدر گوش شنوا و چشم‌های بینا برای حس و لمس این نیازها داشته و برای کسب آن به تأمین چه موادی روی می‌آورد و آیا باشگاه هم در راه ابتیاع این خواسته‌ها پا به پای او خواهد آمد یا خیر.

برنده اصلی

برانکو البته از یک دیدگاه برنده اصلی اردوی اخیر قرمزها در کرواسی بود زیرا کمپ مورد نظرش را در شهر و آراژ دین کرواسی بر پا کرده که زادگاه اوست و او در جای جای آن خاطره و در هر گوشه آن خط و ربطی دارد و می‌توان گفت که به نوعی بر این شهر پادشاهی می‌کند. این که ایوانکوویچ چرا به رغم این میدان داری رقبای تدارکاتی قوی‌تری را برای پرسپولیس جور نکرده شاید به این نکته برگردد که او برای این موقع از فصل (و بهتر بگوییم پیش فصل) چنین رقبایی را برای سرخ‌ها

اردوی ۱۲ روزه اخیر پرسپولیس در کرواسی درس‌های زیادی در برداشت. این تیم در بازگشت به تهران تدارکاتش برای فصل جدید لیگ برتر را استمرار بخشیده و برای یک چهارم نهایی لیگ قهرمانان آسیا نیز دور خیز کرده است.

سیمای پرسپولیس فصل ۲۰۱۹ - ۲۰۱۸ (و با طبق معیارهای خودمان ۹۸ - ۱۳۹۷) که طی این سفر و در کمپ کرواسی و حین چهار دیدار دوستانه قرمزها رویت شده اسباب ناامیدی شد و نه به موازات وعده‌های برانکو یک تیم عالی تازه نشان داد شکست ۵-۱ سرخ‌ها در یکی از مسابقات دوستانه‌شان در کرواسی در روزی که آنها به اکثر نفرات اسلحه‌شان استراحت داده بودند جای نگرانی نداد و پیروزی‌های خفیف نظیر ۱-۰ و ۲-۰ هم که در بعضی دیدارهای دیگر نصیب‌شان شد جای شادی نداد.

زیرا اولاً رقبای پرسپولیس هیچ یک تیم‌های درجه اولی نبودند و ثانیاً در این مقطع از فصل نتایج بازی‌های دوستانه تأکید و نشانه‌ای از قطعیت و عیار یک تیم نیست و فقط به طور نسبی از وضعیت یک تیم می‌گوید. تیمی که مشغول دوباره‌سازی خویش است.

حساس‌تر از گذشته

تجدید سازمان پرسپولیس البته امسال حساس‌تر از گذشته است و دو دلیل عمده بر این قضیه مترتب است. یکی این که پرسپولیس پس از سه سال حکومت مطلقه بر لیگ داخلی (که فقط منجر به

